Mircea Dinescu
Balada celui plecat

Am iubit urite dar destepte si frumoase fara capatii, n-am avut inbirea cea dintii n-a avut rabdare sa m-astepte. Ingerul ca unghia intoarsa mi-a crescut in carne dimpotriva, mi-ati adus la nastere coliva si la groapa dric cu cioc de barza. Zilele bolesc pe-aici ca anii, anii - zilieri trecuti prin ferma. Va uitarati cu binoclu-n sperma cum vislesc stramosii mei, tiganii. Haida-de! De-a lungul si de-a latul m-ati vinat cind nu eram acasa. Chiar si-acum cind stau intins pe masa eu sositul rid de eu plecatul. Plingi in coltul magaziei si lacrimile-ti ramin in pinza paianjenilor mirati de-asa muste amare. O slujnica din secolul trecut se piaptana fericita in pragul unei case cazate chiar ieri la cutremur. Nu poti face nimic pentru copilul smintit ascuns in boscheti ce scoate scintei si funingine pe gura ca un vapor cu zbaturi. El e aidoma oului cu aura pe dinlauntru. Daca i-ai atinge macesul din preajma ai cadea electrocutat. Cumpara un ziar si taie-ti mina dreapta cind vor intra cu buldozerul in cronica lui Neculce, sau asteapta asteapta asteapta sa-ti creasca in brate o piine mai dulce. Autobuzele parca au bube parca au riie ziua visez hulube parca au jeragai seara tamiie dimineata malai. In cantine lingurile imita scincetul de tramvai, duhul bromurii sfinte pluteste peste cesi. Sub tevile de canalizare risul fetelor zguduie soldatii de caramida. Onanistii lasa luna gravida mingiind pulpa trompetelor. Ia si tu o supa pina la prima statie, atit de limpede ca se vede prin ea starea de gratie si bunastarea. Vino moarte si presara pe noi sarea.